

15 Σεπτεμβρίου 2020

Ο Σκύλος και ο Λύκος

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Εκπαίδευση / Λογοτεχνία (ποίηση & πεζογραφία)

Μια φορά κι έναν καιρό, στο μεγάλο δάσος είχε πέσει μεγάλη πείνα. Τα άγρια ζώα, οι αρκούδες, οι λύκοι και οι αλεπούδες, δεν έβρισκαν τίποτε να βάλουν στο στόμα τους και πεινούσαν πολύ!

Ένας λύκος, αφού γύρισε όλο το δάσος χωρίς να βρει ούτε έναν ποντικό για να ξεγελάσει την πείνα και το στομάχι του που τον πονούσε, αποφάσισε να βγει στον κάμπο, μήπως σταθεί τυχερός και βρει κανένα μικρό ζώο να φάει.

Κόντευε να φθάσει σ' ένα μικρό σπίτι, όταν είδε έναν σκύλο να τρέχει συνέχεια, πότε εδώ και πότε εκεί.

- Γεια σου, ξάδελφε! του είπε ο λύκος γιατί, όπως ξέρετε, οι σκύλοι και οι λύκοι μοιάζουν σαν τα πρώτα εξαδέλφια.

- Γειά σου κι εσένα, του απάντησε χαρούμενα ο σκύλος και στάθηκε λίγο να κουβεντιάσει μαζί του.

Γιατί κάνεις συνέχεια βόλτες πάνω-κάτω; τον ρώτησε με απορία ο λύκος.

- Α, καλέ μου λύκε, εγώ τις βόλτες μου τις κάνω πάντα μετά το φαγητό, για να χωνέψω, αποκρίθηκε με ενθουσιασμό ο σκύλος.

Ο λύκος γούρλωσε τα μάτια του από θαυμασμό και ζήλια, και του είπε:

- Ωστε... τρως τόσο πολύ;

- Ναι, βέβαια, τρώω όσο θέλω. Το αφεντικό μου με ταΐζει καλά, γιατί του φυλάω το σπίτι, απάντησε ο σκύλος.

Ακούγοντας για φαγητό, ο πεινασμένος λύκος άρχισε να ξερογλείφεται.

-Και... τι τρως, αν επιτρέπεται; τον ρώτησε.

- Ό,τι πεθυμήσει η ψυχή μου. Μπόλικο κρέας, κόκαλα, ψωμί, και περισσεύματα από φαγητά...

- Τόσο καλά,ε; Και... κάθε πότε τρως; τον ξαναρώτησε ο λύκος που δεν πίστευε στα αυτιά του.

- Τρεις φορές την ημέρα. Πρωί, μεσημέρι και βράδυ, απαντά ο σκύλος.

- Μήπως... μήπως περισσεύει και για μένα κανένα πιάτο φαγητό για να φυλάω κι εγώ το σπίτι; τον ρώτησε τότε ο λύκος

- Ου! απάντησε ο σκύλος. Το αφεντικό θα χαρεί πολύ να έχει δυο φύλακες. Από φαγητό μη σε νοιάζει. Θα τρως με την ψυχή σου. Έλα κοντά μου και θα δεις!

- Μια στιγμή, θέλω πρώτα να σε ρωτήσω κάτι, του λέει ο λύκος που κάτι είχε δει. Αυτό που έχεις στο λαιμό σου, τι είναι;

- Αυτό; Είναι ένας πέτσινος λαιμοδέτης, ένα κολάρο, λέει ο σκύλος.
- Και... γιατί το φοράς;
- Μου το φοράει το αφεντικό μου. Από αυτό με δένει με την αλυσίδα!
- Σε δένει με αλυσίδα; Ξαναρώτησε ο λύκος σχεδόν έντρομος.
- Μα, φυσικά. Τις περισσότερες ώρες της ημέρας είμαι δεμένος με μια αλυσίδα!
- Α, ξάδερφε, για στάσου! του είπε τότε ο λύκος. Αυτά τα πράγματα δε μου αρέσουν εμένα. Προτιμώ να γυρίζω νηστικός στο δάσος και να έχω την ελευθερία μου, παρά να είμαι χορτάτος και δεμένος με μια αλυσίδα. Άντε γεια σου και χαρά σου. Τρέχω στο όμορφο δάσος μου! Δεν μπορώ εγώ να υποφέρω τη σκλαβιά!

Και έτσι έφυγε μακριά ο λύκος, που προτίμησε να είναι νηστικός και ελεύθερος παρά χορτάτος και σκλαβωμένος.

Πηγή: paidika-paramythia.gr